

De com es passa de tenir un negoci de restauració a tenir-ne un en el món immobiliari, i tenir tant d'èxit en l'un com en l'altre, això ens ho pot explicar en Jaume Puig Vila, que ara ja fa més de trenta anys que es dedica a Granollers al sector que ens ocupa en aquest llibre: **"De jove ja tenia visió empresarial i vaig muntar un restaurant a Santa Maria de Palautordera, però entre el segon plat i les postres els clients sovint em preguntaven si coneixia terrenys, masies per anar a passar el cap de setmana, l'estiu, i m'hi vaig anar aficionant. Hi vaig veure força potencial, en allò que em demanava la clientela, i cap a l'any 1967 vaig començar a col·laborar amb una agència immobiliària."**

Als inicis dels setanta en Jaume ja s'havia venut el restaurant, el negoci de les finques havia donat els seus fruits, i es va decidir a obrir un despatx a la capital del Vallès Oriental: **"Si havia de dedicar-m'hi m'havia de preparar, per això em vaig treure el títol d'API -agent de la propietat immobiliària- i em vaig fer assessor en inversió i finançament. Vendre una finca no és com servir un plat de mongetes amb botifarra."** Avui ja fa vint-i-dos anys que Finques Puig Vila té seu a Granollers i, aquesta oficina a part, el nostre protagonista col·labora amb una altra de Cardedeu.

Les gestions immobiliàries -venda, peritatges, assessorament immobiliari- fan viatjar en Jaume per tota la comarca, i fins allà on calgui, i tants anys dedicats a les finques han fet que parés especial atenció a l'evolució urbanística sobretot de Granollers: **"Ens vam establir en una època de gran creixement, més que res per la immigració que arribava cridada per les grans indústries que van néixer al voltant de la ciutat. Des de llavors Granollers no s'ha aturat, tant la iniciativa privada com la pública l'han fet créixer, i avui aquells polígons industrials són gairebé plens. Tot aquest desenvolupament cap a una ciutat plena de serveis ha portat que avui es vulgui un centre bàsicament comercial i per al vianant. Només cal veure els preus i fer números: llogar un metre de façana val cent mil pessetes al mes, i el preu de l'habitatge és gairebé comparable al de Barcelona."**

Quant a l'habitatge, en Jaume recorda els edificis d'aquella època que acollien els immigrants, uns setanta metres quadrats, tot justet, materials ben senzills...: **"Podien semblar sòlids, però s'hi havia de fer reformes cada dos per tres perquè al cap de poc tot eren esquerdes."** Encara avui, afirma, hi ha certa discriminació entre la construcció popular i la de classe mitjana: **"La construcció hauria de ser més ferma, tot fet més manual, potser. Fa més de vint anys la construcció es feia justeta i senzilla; avui, amb nous governs i noves èpoques, tant l'estructura com d'altres aspectes continuen patint el mateix mal."** La culpa la té, segons aquest professional, una certa especulació que encara perdura: **"Es vol donar el mínim, i sí que s'hi posa fantasia, però l'habitatge en si és de poca durada."**

El tema de les construccions en mal estat, insisteix en Jaume, no és doncs un tema d'avui, tot i que actualment se'n parli més que mai: **"Ja fa molts anys, en una reunió, vaig dir que si hi havia**

atur era perquè es volia; només hem de mirar les finques de tots els pobles que s'estan caient." La seva visió de futur va fer que el nostre interlocutor es preparés per rehabilitar finques: **"S'haurien d'haver rehabilitat o, si més no, haver donat facilitats per fer-ho, obrir camí. Tanmateix, no s'hi ha fet mai res per manca de finançament fins ara, que se'n fa més propaganda perquè balcones i façanes cauen arreu. Avui ja hi ha edificis irrecuperables que s'han de tirar a terra."**

Aquestes darreres paraules fan pensar en Jaume en una anècdota recent: **"Fa poc que s'han enderrocats tres cases a Granollers, i a sota s'hi ha descobert un amagatall que utilitzaven la policia i els guàrdies civils en temps de guerra. Si les parets parlessin!"** Si ho fessin, les d'abans i les de nova construcció, ens explicarien com ha evolucionat la vida privada a la gran ciutat; l'habitatge, com tantes altres coses, és un indicador sociològic de l'època: **"Amb el temps sorgeixen nous sistemes de construcció que, fa només uns quants anys, ens haurien semblat un disbarat. El tipus i ritme de vida, els casaments, els divorcis i les separacions, la independència del jovent, tots aquests fenòmens socials queden reflectits en l'habitatge que es ven. Avui, per exemple, tenen sortida els pisos d'una sola peça, i tot i que no s'havia fet mai era un tipus d'habitatge que es veia a venir."**

L'habitatge més actual respon també a les necessitats dels qui tenen valors menys tradicionals: **"Els pisos-estudi estan pensats per a l'individualista; permeten una vida més independent i il·lustren el fet que els nuclis familiars són cada cop més petits."** La llar d'en Jaume, en canvi, deu quedar ben lluny d'aquests nous estereotips de finals de segle; a casa seva en són cinc, la seva senyora, la Conxita Niubó, i els seus tres fills, en Llorenç, en Santi i en Francesc Xavier, que també han donat un cop de mà al negoci sempre que ha calgut: **"M'agradaria molt que continuessin la meva tasca, però ja se sap que els fills acostumen a seguir els seus camins. L'un és arquitecte i API, l'altre administrador de finques i capatàs agrícola, i el tercer informàtic. La meva dona, a part de fer una gran tasca a casa, m'ha ajudat al despatx i amb la publicitat. Abans acostumàvem a dur un anunci de les finques al sostre del cotxe, i si anàvem cap a la costa treiem el dels apartaments, cap a la muntanya, doncs el de les finques rústiques..."**

Tants anys dins del sector són com un llibre obert de records i anècdotes, però el llibre d'en Jaume no s'acaba aquí, sinó que acaba d'encetar el capítol dedicat al segle XXI: **"A Finques Puig Vila continuarem demanant al client què és allò que més il·lusiona li fa; a partir d'aquí li oferirem el tracte seriós i el bon assessorament de sempre. A vegades em miro la feina feta ara fa vint anys i em dic que allò sí que és bona feina!"** Amb aquest tarannà tan complidor i rigorós, i després de tants anys, el nostre protagonista ha aconseguit bastir un negoci d'aquells que són per a tota la vida i més.

Jaume Puig Vila – Granollers (el Vallès Oriental)